

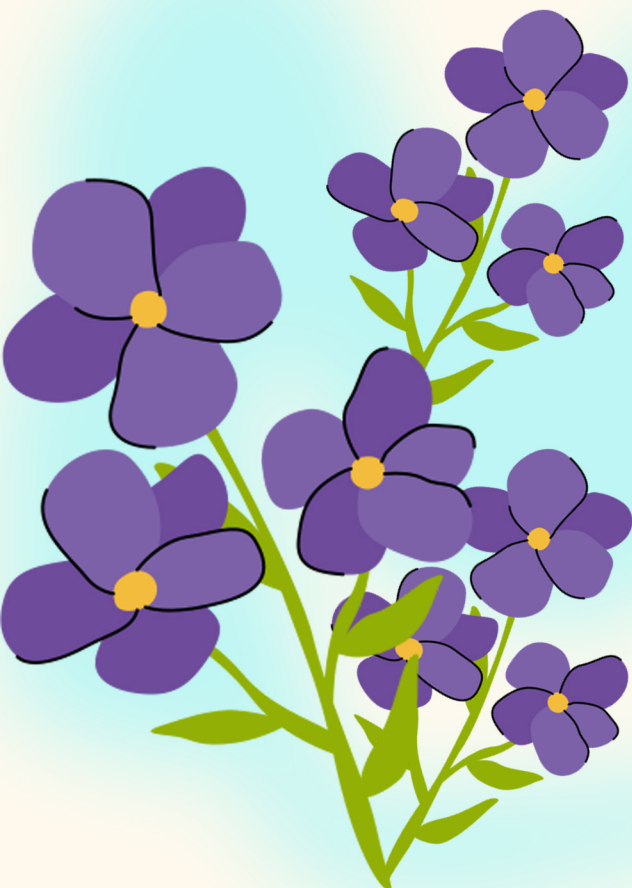
כתב עת מקוון לסיפורים קצרים

רסיסות

אנה גלייב
תמר דוד־כריספי
אפי הלפרין
אורי לוצקי
אייר מרק
יובל פלגי
יהושע רוזליס
רובי שמיר

גיליון 13

דצמבר 2025, מרחשון ה'תשפ"ו

אנה גלייב
תמר דוד־כריספי
אפי הלפרין
אורי לוצקי
אייר מרק
יובל פלגי
יהושע רוזליס
רובי שמיר

באוקטובר 2023 רצינו לפרסם גיליון חדש של כתב העת אבל המציאות טפחה על פנינו ומאז הטבח והמלחמה שבאה בעקבותיו נותרנו אלומים והמומים. מאז ועד היום לא פרסמנו גיליון חדש של רסיסים.

כעת, למעלה משנתיים אחרי, הגיעה העת לספר סיפורים חדשים, רסיסים של זיכרונות, רסיסי חיים.

כולנו תקווה שנדע לשקם את החברה והמדינה שלנו. למילים יש כוח ריפוי, הכתיבה מאפשרת לשחרר את כל המועקות והיא התרופה לנבכי הנפש.

בגיליון זה תוכלו לקרוא מיצירותיהם של הכותבים המשתתפים ואנחנו מקווים שהם יגיעו אל לבכם ונפשכם.

עדיין יש 2 חטופים חללים בעזה ואנחנו מקווים לחזרתם במהרה ולשיקום כל המשפחות שאיבדו את הנורא מכל, שורדי השבי, החיילים והפצועים.

אנחנו מודים לכותבים המשתתפים בגיליון ולכם הקוראים הנאמנים שלנו שממריצים אותנו להמשיך בעשייה, בתקווה לימים טובים יותר ולאור גדול שיאיר את כולנו.

אנחנו מקווים שתיהנו מהקריאה שלכם, עדנה אפק ואלירן דיין

"רסיסים" הוא כתב עת מקוון המתפרסם בכל חודשיים. בכל גיליון יפורסמו עד 8 סיפורים בלבד.

הגת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים - כל אלה באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בכתב העת, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי־פרסום יצירתו בכתב העת.

הלילות הצהובים של ילדותי

אפי הלפרין

“פיפי עושים רק בסיר או בבית־כפי,“ הסבירו לי בסבלנות גם הורי וגם המטפלת בבית־הילדים המשותף, ולשמחת כולם, לאט־לאט למדתי. את חיתולי הבד המסורבלים של אז – אלו שאחרי כל שימוש עברו כביסה בהרתחה, תליה ליבוש בשמש, גיהוץ, קיפול ושימוש חוזר – החליפו אצלי תחתונים דקים וקלילים ומעליהם מכנסיים ארוכים או קצרים בהתאם לעונת השנה. כמו אצל הילדים הגדולים.

במשך שעות־היום לא היו לי בעיות בקשר לכך; אבל בלילות זה קצת הסתבך ולפעמים גם לאחר שכבר מלאו לי חמש שנים, פקדו אותי חלומות משונים שבסיומם הייתי מתעורר, מבחין ששוב עשיתי במיטה ומרגיש מאוכזב ומבויש.

בבקרים שלמוחרת, בעת שהמטפלת הסירה מעלי את השמיכה ונוכחה לדעת ששוב יהיה עליה להחליף את הסדין ולשלוח אותו, יחד עם הפיז'מה הרטובה שלי, למכבסה היא כעסה עלי. וקרה שמישהו מהילדים בקבוצה הכריז בקול רם שאני ‘פיִּשֶׁר’ וגם זה היה מאד לא נעים. פעם אחת, לאחר עוד תקלה מביכה כזאת, הצלחתי להינצל מההקנטות בגלל שהיתה זו שבת שבה לא הולכים לגן. מוקדם באותו יום חורפי הגיע אבי כדי לקחת אותי לטיול והניף אותי גבוה באוויר. “הי גבר, מה שלומך היום?”

אהבתי כשהוא קרא לי גבר שהרי זה כינוי של גדולים. נתתי לו יד ויצאנו יחד לשוטט בפרדס התפוזים שהשתרע בפאתי הקיבוץ. אבא קטף שמוטי כתום שנותר לפליטה על אחד העצים, קילף אותו בעזרת אולר הכיס המתקפל שלו, ושנינו התחלקנו בפלחים העסיסיים. אחר כך הלכנו אל שדה חיטה רחב־ידיים, פגשנו עכבר קטן ואפור שנמלט מפנינו ומיהר להתחבא בחורו וקטפנו כמה פרחי־בר. “אבל רק כאלו שאינם נדירים,“ הסביר לי אבא שגם דאג ללמד אותי את שמותיהם הארוכים והמסובכים. בעודנו פוסעים על שביל־העפר הצר בדרכנו חזרה הביתה הוא החליף את נושא השיחה ואמר שהמטפלת סיפרה לו ששוב הרטבתי בלילה. האדמתי ודמעות ניקוו בעיניי אבל אבא הוסיף מיד שאיננו כועס ושגם בילדותו, ועד גיל מאוחר יחסית, זה היה קורה לו מכיוון שכנראה מדובר במשהו תורשתי. לא כל כך הבנתי מה זה ‘יחסית’ ו‘תורשתי’ אבל הרגשתי קצת יותר טוב.

“מה שכדאי לנסות,“ הוסיף אבי, “זה לא לשתות הרבה בערבים; להתפנות ממש, אבל ממש, לפני שהולכים לישון; ואם מתעוררים באמצע הלילה מכל סיבה שהיא - ללכת להשתין שוב גם אם לא כל־כך צריכים וגם אם לא כל־כך מתחשק לצאת מהמיטה החמה. אחרי הכל,“ הוא המשיך לעודד אותי, “אתה כבר ילד גדול.“

“נכון, ואני צריך פיפי עכשיו,“ הודעתי בחגיגות, נעמדתי מול שיח קטן והשקתי אותו בזרם צהוב ודקיק.

“פיפי עושים רק בבית־הכסא... או בחיק־הטבע,“ סיכם אבא בחיוך, ואני הבטחתי לעצמי שהלילה אתאמץ יותר כדי שלא להרטיב במיטה. נראה.

מתוך שחרון החושים היא העבירה מבט מפוזר ומהיר בקהל הנפרש מולה. לפתע תפסה את עיניה דמות חריגה בנוף. צעירה חיוורת, שיער כהה חלק משוך ואסוף לאחור, יושבת לבד לשולחן המרוחק ביותר מהבמה, צולבת אותה במבטה, עיניה כהות. על פניה ריקוד תאורת האולם המתחלפת, ורוד, כחול, אדום. רגליה שלובות, חושפות עור חלק, צעיר ומקועקע, לגופה שמלה רפויה, מגואלת בכתמים כהים שעיטרו גם את זרועותיה שנראו כמו...

צלצל השעון שלה אותה מן המצולות. כמו אחרי צלילה ממושכת, ניסתה להכניס כמה שיותר אוויר לריאותיה. היא חשה דקירות בראשה, תזכורת לאירוועי הלילה. טרם קמה חיפשה במאגרי זיכרונה את פני הבחורה וניסתה להלביש אותן על המציאות. לפתע זה היכה בה.

היא שלחה יד אל הטלפון. הודעה אחת שלא נקראה מהאקסית: 'אני בדרך'. מעל, התראה חדשה, טרייה מהבוקר: נקבע מותם של שני צעירים בפיגוע הלילה בתל אביב. מסוחרת, באצבעות רועדות, הקלידה בקושי: 'איפה את?', ואז ניסתה לחייג אליה.

'המנוי אליו חייגתם אינו זמין כעת'.

נורית הגיעה מתנשפת לתחנת הרכבת בתום יום לימודים באוניברסיטה. היא חשה החמצה כי לא הספיקה את כל מה שתכננה. היא נזכרה ששכחה לאכול את הכריך שהכין לה בבוקר בן זוגה. החביתה בוודאי קרה ובלתי אכילה והעגבנייה התיזה מיצה בלחמנייה שאיבדה בוודאות את צורתה.

היא התיישבה על הספסל בתחנה כועסת על עצמה שהחמיצה את הרכבת. לו לא הייתה עוזרת לתייר שאיבד דרכו ברחובות העיר ייתכן והייתה מספיקה. הרעב לא נתן לה מנוח והיא החליטה לאכול בחוסר חשק את הכריך שאיבד את חיוניותו. היא הביטה סביב ועיניה ננעצו בבחור בשנות ה־30 לחייו שהתהלך חסר מנוחה. היא הבחינה כי הוא ממלמל ללא הפסק והחלה לחשוד בתיק הגב הכחול שנשא על כתפו "אולי כדאי לגשת לאיש הביטחון? מי יודע מה הוא נושא בתיקו?". המצב הביטחוני הרעוע עורר בה חשש רב מפני אנשים זרים, נושאי תיקים כהים שנראים לה מזוירים. הבחור המשיך ללכת בעצבנות ומלמל ביתר שאת. היא החליטה להתעלם ולהשקיע את זמנה בבדיקת הודעות הווטסאפ. כשהגיעה הרכבת נאנחה בהקלה, עלתה בחופזה והתיישבה סמוך לחלון. בעודה בוהה בעולים לקרון התיישב לידה הבחור הממלמל. היא נעה בחוסר שקט במושב והתלבטה אם לעבור מקום. הרכבת התמלאה עוד בטרם החליטה והיא מצאה עצמה מתכנסת בתוך מעילה האפור. מלמולי הבחור הציפו את מוחה והיא חשה שהיא שוקעת בתוך ים המלמולים השוצפים. סקרנותה גברה והיא החלה לנסות לפענח את מלמוליו: "תסכים או לא תסכים, ברור שתסכים, למה בעצם שלא תסכים" חזר ואמר לעצמו. ככל שחלף הזמן סקרנותה הלכה וגברה. "למי הוא מתכוון? האם הוא עומד להציע נישואין לחברתו?". הרכבת התקרבה לתחנה. היא קמה ממושבה, ביקשה בהיסוס סליחה והתקדמה לעבר הדלת. הוא קם בחופזה, עקף אותה וירד לפנייה. כשיצאה מהתחנה ראתה אותו ניגש לילדה צעירה, אסופת שיער הלבושה בשמלה לבנה שעמדה מהוססת ליד אישה מבוגרת. הוא ניגש אליה, התכופף לעברה, הושיט יד מהוססת ואמר: "שלום, אני כל כך שמח לראות אותך. בפעם האחרונה שנפגשנו רק נולדת". הילדה לא הושיט ידה, היא נעצה בו מבט אילם, סובבה גבה ופתחה במנוסה. האישה המבוגרת נדה בראשה לשלום לעבר הגבר הנבוך וצעדה אחר הילדה כשהיא קוראת בשמה.

הגבר ניצב עוד דקות ארוכות על הרציף, מעיניו זלגו הדמעות והוא ממלמל לעצמו: "מה חשבתי לעצמי? האם באמת בת תקבל אב שמעולם לא פגשה?". נורית שסקרנותה גברה עלייה הביטה מרחוק על כל ההתרחשות וחשה צביטה בלבה כשהיא מדמינת כיצד הייתה מגיבה אם אביה שהלך לעולמו בהיותה תינוקת רכה היה מגיע בהפתעה.

“זה אני לא מבין, זאת אותה החוברת, מילא זאת הייתה חוברת אחרת, עיתון שאת מנויה אליו, אבל זאת אותה החוברת שליד המיטה כל לילה..”

היא שוב נשענה על גב המיטה ודפדפה בה מאד לאט. היא הרגיעה אותה כמו הייתה הדבר הכי מסקרן בעולם. אותה תמונת שער קלזאפ של דוגמנית מאופרת בכבודות, אותו עמוד נפרס של אותן הנעליים, הצעות קוסמטיקה ופרסומות קטנות וגדולות. בכל לילה ראתה את החוברת הזאת.

“מקשיבה לי בכלל?”

“כן אותה חוברת! מה אכפת לך אם זה עושה לי טוב?”

“זה מראה על הפרעה כלשהי. זאת אותה חוברת.”

“כן וגם אתה אותו הבנאדם שאני איתו כל יום”

“אני לא חוברת”

“טוב” היא החזירה את המבט שוב אל אותו מגזין ולא רצתה להמשיך בשיחה. רק שייתן לה לבהות בשקט.

“את פסיכוטית”

“דיי כבר! הסברתי לך איך זה התחיל, גיליתי שהעיתונים האלה הם הדבר היחיד שעוזר לי לעבור את הטיסות”

“טיסות זה שונה! אין לך משהו יותר טוב לעשות! ואפילו שם זאת לא הייתה אותה חוברת!”

“כי אני קונה כמה מגזינים, במיוחד לטיסה”

היא כבר לא הסתכלה עליו כשדיברה והדפים הצבעוניים הסתירו חצי מהפנים שלה. היא נזכרה גם במספרה כששאלו אם תרצה משהו לשתות אבל היא רק ביקשה מגזין והבחורה לא הבינה מה רצתה, עד שהסבירה לה “עיתון” ואז ענתה לה בחיוך, “ברוסית זה ג'ורנל” כשהגישה לה אחד בשמחה

מהדלפק, כי זה הרבה יותר קל מלהכין קפה. נראה שמזמן מצאה הסחת דעת בחוברות האלו. הוא לא יכול היה לסבול את ההתעלמות הזאת. הראש שלו נכנס מתחת לחולצה שלה ונשף לה על הבטן עד שצחקה כמו מדגדוגים והטיחה את הדפים על הראש המכוסה שלו “תעזבי את זה. עזבי את זה כבר. ניסע מחר לאגמים הנעלמים”

“אגמים המה?” היא עדיין צחקה,

“הנעלמים! קוראים להם ככה כי בקיץ הם נעלמים”

“זה לא שעכשיו חורף”

“עכשיו כבר סוף החורף, באביב הם עדיין שם”

“איזה קטע שהם נעלמים, כמו קסם ובכל חורף מופיעים מחדש באותו מקום”

“אני לא יודע אם באותו מקום”

“אז איך אתה יודע איפה הם עכשיו?”

“כי אנשים אומרים”

האגמים הנעלמים והחוזרים לא היו כמו החוברת הקבועה שלה.
"אתה יודע היתרון בחוברת הישנה הזאת, שאני לא יכולה לקנות ממנה
כלום. אתה מעדיף שהייתי מכורה לערוץ הקניות?"

הוא השמיע נחירה של חזיר והיא דחפה אותו מתוך החולצה שלה.
היא אמרה רק "בסדר, האגמים, מחר"

הוא לא אהב את זה בכלל שכך הלכו לישון.
היא לא אהבה את זה שלא נתן לה זמן לעצמה.
היא לקחה שוב את החוברת כשנחר לידה.

בדיוק ביום ההוא פוסיקט, החתול שלה, שכבר כמה זמן לא במיטבו, כאילו קורא את המצב, התחיל להיות אפטי, לא בא להעיר אותה, ובקושי הרים את הראש כשהביאה לו חתיכת נקניק. ככה שהיא החליטה שהיא לוקחת אותו לווטרינר. אז אחרי שהווטרינר שלה הודיע לה שהוא סגור בגלל הטיילים, היא הלכה לאחד רוסי, כזה שעבר את פוטין, עם כתובות קעקע על הידיים, שלא מפחד מכלום ופותח תמיד, ושם גילתה שכנראה שהוא היחיד באזור שפתוח, כי יש תור מטרף. הוא נותן לפוסיקט זריקת טשטוש, ואיך שהוא מסיים, מתחילה אזעקה. היא ישר נלחצה כי לא בדקה איפה המרחב המוגן, אבל הווטרינר, תופס אותה ביד אחת ואת פוסיקט בשנייה ומושך אותה אחריו, כמו ילדה למרחב המוגן. הם יורדים שתי קומות ושם יש כוץ כזה שכבר מצטופפים בו איזה עשרה אנשים כל אחד עם החיה שלו, הכל צפוף, אחד על השני והיא נגעלת, אבל הוא מושך אותה ומסתבר שיש שם כיסא ששמור עבורו. הוא מתיישב, משחרר לה את היד ומתחיל לטפל בפוסיקט.

היא מבינה ישר שזאת לא האזעקה הראשונה שהוא שם, כי יש לו שם סטטוסקופ, תרופות והכל. מסביב המולה, אישה רזה ומגונדרת לידה, לוחשת לכלב המטופח שלה "הכל יהיה בסדר, אל תדאג" ומלטפת אותו. פוסיקט נראה מטושטש לגמרי, כמו שהיא נראית לאחרונה בבקרים, והווטרינר בודק לו את העיניים והפה, אבל אז מגיעה האסיסטנטית ולוחשת משהו לווטרינר. יש משהו אינטימי בלחישה הזו, ולרגע קצר היא קצת מקנאה, אבל אז הוא מתחיל לזוז בחוסר שקט, רואים שמה שאמרה מרגיז אותו. "שוב" הוא אומר, מוריד את הכפפות, ואומר לה, "נו, התקף לב, הוא ימות, מה את רוצה שאני אעשה? תביאי אותו".

היא מפלסת לה דרך בין האנשים ומובילה לפניה אישה זקנה, עם עיניים עצובות שמחזיקה על ידיה כלב קטן ושעיר ומגישה אותו לווטרינר, כמו סלסלת ביכורים. הוא לוקח אותו, וכבר אחרי שני עיסויים נמרצים, ברור שאין לו סיכוי. הווטרינר מפסיק לרגע, אבל העיניים של האישה עוצרות אותו, "תציל אותו, הוא עוד צעיר, רק הוא נשאר לי" היא אומרת, והוא ממשיך בעיסויים לכלב, ומשהו בתנועות שלו נהיה עדין פתאום, כמו וואלס איטי כזה, שלא תואם את הנוקשות שהראה עד עכשיו.

עוברות כמה דקות, ובחוץ נשמעים הבומים של המיירטים. הווטרינר עוצר את ההחייאה, מביט באישה הזקנה, ואומר לה, "הוא מת, אין מה לעשות".

היא מנסה להתמקח, שואלת אולי אפשר הנשמה, והוא מוריד את ראשו ואומר "מצטער". עכשיו, היא שמה לב שוב לפוסיקט, שמילל, כנראה הזמן שעבר גרם להרדמה לפוג והוא עכשיו מרגיש את הכאבים. היא מחזיקה אותו על הידיים וחוטפת ממנו כמה שריטות, אבל אז נשמע הבום, ממש קרוב. היא קופצת, הלב שלה מפרפר ומגלה שפוסיקט השתין עליה. בחדר מתחילות צעקות, אנשים בהיסטריה, כולם בטלפונים, מדברים בלחץ, אבל היא והווטרינר עכשיו נמצאים בעולם אחר. הוא מצמיד לפוסיקט את הסטטוסקופ, והיא מבינה שהוא שומע משהו. משהו שאף אחד בחדר לא שומע. היא רוצה לצעוק לכולם לסתום את הפה ולתת לו להתרכז, אבל מבינה שזה לא מה שהוא צריך.

היא מביטה בו, שיער לבן, מאפיר, ריח חזק של אפטרשייב, וסיגריות ועיניים כחולות, קרות וחזקות. לרגע משהו בקרבה ובאינטימיות הזו ביניהם מדליק אותה, היא חושבת אם יש מצב ל..

אבל הוא קוטע את מחשבותיה "יש לו בעיית לב", הוא קובע. "זאת מחלה של הגזע הזה" מוסיף, וכבר נותן הוראות ברוסית לאסיסטנטית לטיפול התרופתי. מהתלפון נשמעת התרעת ההרגעה והוטרנר ואחריו כל האנשים עולים למעלה, משאירים אותה למטה, לבד, נסערת, מחבקת את פוסיקט על הברכיים הרטובות שלה, מרגישה את דפיקות הלב המהירות שלו.

היא מחבקת אותו ונושמת בכבדות ובשטחיות כמוהו, מכניסה כמה שיותר מהאוויר הטחוב של המקלט לריאותיה, ומוציאה אוויר רווי בדורתחמוצת הפחמן החוצה. מרגישה שחסר לה חמצן. לא מבינה איך כולם חזרו בבת אחת לשגרה, ורק הלב של אלו מהגזע שלה לא בסדר, כאילו לא שמע את צפירת ההרגעה.

השש שעל הדלת של הדירה שלנו היה תמיד מסתובב על הצד ונהיה כמו תשע. כמה שאבא לא סובב אותו לכיוון הנכון, הוא תמיד היה מתהפך בחזרה. לאמא זה לא היה אכפת. היא הייתה צוחקת עליו ואמרת בשקט שגם ככה שום דבר אצלו לא עומד כמו שצריך. בסוף יצא שגרנו בדירה תשע הראשונה, ובכל פעם שדפק אצלנו מישהו שבא לרומני מדירה תשע, שלחנו אותו לדירה תשע השנייה.

בבניין שלנו לא היו ילדים, ואת המבוגרים לא ממש הכרתי, חוץ מאת הרומני, שגר בדירה תשע השנייה עם קורבה, אחותו המשוגעת. אם משהו היה קורה בבניין, כל השכנים היו נשארים בבתיים שלהם. גם בפעם ההיא שהרומני בא עליי עם הזה שלו במדרגות, אף אחד מהשכנים לא יצא מהדלת.

היה לו מין פרצוף מוזר כזה, לרומני, כמו של אנשים שבאו מהשואה. אבא ואמא אמרו להתרחק מאנשים שבאו מהשואה, אבל הרומני דווקא היה נחמד אליי, ותמיד היה מחייך אליי במדרגות. גם הפעם הוא חייך אז חייכתי אליו בחזרה והוא שאל אותי אם אני רוצה לראות משהו. אני לא הספקתי לענות לו, אבל הוא בכל זאת התקרב והוציא את הזה שלו מהמכנסיים בלי לחכות לתשובה.

העיניים שלי נתקעו על זה, ומקרוב, זה נראה לי יותר שמן מהזה של אבא, שהייתי רואה אם בטעות הוא לא סגר טוב את הדלת של האמבטיה. אבא היה מכסה את זה בידיים שלו וצועק עליי לסגור את הדלת, אבל אני הייתי דווקא פותחת אותה לגמרי והולכת, כי הקללות שלו תמיד היו עושות לי לצחוק.

הרומני לא ממש אמר כלום, הוא רק עמד שם ושיחק ביד עם הזה שלו, שהחליף צורה כל הזמן. הוא לחש עוד פעם ועוד פעם קורבה, קורבה, קורבה, ואני לא הייתי בטוחה אם אני צריכה לענות על זה או פשוט לתת לו להמשיך לקרוא בשקט לאחותו. אז עמדתי שם וחיכיתי צמודה לקיר, והגב שלי נשען על התכלת המתפורר, איפה שהאמצע של הפרח המצויר התקלף ונשר והגבעולים שלו לא התפתלו כמו שאר הפרחים שהיו מצוירים לידו. וכל הזמן שהרומני שיחק בזה שלו, הקילופים בקיר דקרו לי בגב, עד שבסוף הוא השעין את היד הפנויה שלו על הקיר מעל הכתף שלי והוציא איזה נשיפה שנשמעה כאילו הוא נושם דרך בועות סבון. אחר כך הוא הכניס את הזה שלו חזרה למכנסיים, ואמר בדיבור המוזר שלו שלא אגיד שום דבר לאבא. הוא עלה במדרגות ושמעתי אותו נכנס לדירה שלו, זאת עם התשע האמיתי. אני סובבתי את השש המקולקל שלנו כדי שיעמוד כמו שצריך ונכנסתי הביתה, אבל כשסגרתי את הדלת אני חושבת ששמעתי אותו מתהפך בחזרה.

אחרי כמה זמן הבאתי צבעים כדי לצייר מחדש את הפרח שהתקלף מהקיר, אבל קורבה המשוגעת תפסה אותי בדיוק רגע לפני שהתחלתי וצרחה עליי את הצרחות המשוגעות שלה. ברחתי למטה עם הצבעים אבל קורבה רדפה אחריי וצעקה לאבא שהבת המטונפת שלו רוצה להרוס את החדר מדרגות וככה בחיים לא יבואו מהעמותה לצבוע את הקיר מחדש. אבא צעק עליה בחזרה קורבה משוגעת תחזרי הביתה שלך, אבל היא לא נכנסה עד שאח שלה הרומני לקח אותה ביד והכניס אותה מהר הביתה בעצמו. אבא ליטף לי את הראש ולקח אותי לקנות גזוז. מי קרידה, הוא אמר בדרך, את לא חייבת תמיד לתקן את הכל. יש דברים שאפשר להניח להם לנשור.

עזובים יהושע רוזלים

אם מנערים געגוע נופל ממנו לב שבור קטן.

כשהוא עזב, לא אמר מילה. פשוט לא חזר, פוף. לא מכתב, לא הודעה. אפילו לא שיר קצר על דף מרוט כתוב עקום בעט שחור, לא השמיע קול ולא שמע שום דבר, משאיר אחריו רק שקט אפור ומאוכזב וחורבן.

אחרי שעזבה ישבה שעות על הרצפה הצוננת, הקיץ הצהוב פשט בכל הדברים. גווה נאחז בסדקיו של הקיר, מייחל לרוח, היא נושמת בשקט, מנסה לא להיבהל מהסוף הזה, הרי הוא לא הגיח משום מקום, הסוף הזה הים שם מההתחלה. מה בדיוק עושים עכשיו? והבידודות?

לכל מי שחי במדבר יש אבק מתחת לעור ודם בצבעי החרדל. כל מי שפגש בדרכו איזה מדבר אחד יודע כמה הוא יפה ומהודר. המדבר לא שותק, הוא לוחש, הלחישות שלו מפרקות סלעים ומרימות הרים ויש לו סבלנות ואת כל הזמן שבעולם, מדבר לא פוחד למות אז הוא לא מפחד לחיות.

יצאתי לטיול של ערב ברחובות תל־אביב. זה היה באדר, סוף־סוף הסתיימו הגשמים והרשתי לעצמי ללכת לאיבוד ברחובותיה של העיר מהרהר מחשבות לא עקביות בדברים של יום יום מעורבבים בהתרחשויות הנוראות שפקדו את ארצנו. כשפניתי מרחוב אבן גבירול אל שאל המלך, ממש לאחר הסניף של מקדונלד, עמד ספיידרמן. הוא היה לבוש בחליפה המסורתית שלו, בגדים אלסטיים צמודים בצבעי כחול ואדום עם סרטוט של קורי עכביש בחזה שלו. היה נדמה לי שהחליפה קצת קטנה עליו. הוא עמד שם עם כלב הפודל שלו שבדיוק עשה את צרכיו. וכשהכלב סיים הוא אסף את הצרכים וזרק לפח הקרוב. "היי, אפשר סלפי ביחד?" ביקשתי. ספיידרמן היה ידידותי מאוד והמשכנו לשוחח לאחר הצילום המשותף. דיברנו על כמה שהמצב קשה ושאינ מצב רוח. הוא סיפר שאפילו תות, הכלב שלו, אהב פעם לרוץ ולהשתולל ועכשיו משהו השתנה, הוא כל היום עייף וישן. הצעתי שישנה את השם שלו לתות ענף' אמן. ספיידרמן צחק. תרשה לי להזמין אותך לבירה? הצעתי.

התיישבנו בבר הסמוך וסיפרתי לו על אשתי רותי שעושה המון ימי מילואים והתוודיתי שזה קצת פוגע בבטחון הגברי שלי. דיברנו על איזה עם נפלא יש לנו ועל ההתארגנות המדהימה וההתנדבות של כולם מיד לאחר השביעי באוקטובר ואיך בשעה שהמדינה לא תפקדה, האזרחים דאגו אחד לשני. ואז שאלתי אותו. "תגיד, למה לא היית שם?" הוא השתק לרגע. ואז הסדיר נשימה. "מה זאת אומרת לא הייתי שם, ברור שהייתי שם!". "יש עשרות או מאות סרטונים שהחמאס פרסם, יש מאות עדויות, אתה לא מוזכר אפילו באחד מהם! איך זה יכול להיות?! מה עשית באותו היום?!" התפרצתי בזעם שלא הכרתי שקיים בתוכי. "לא הבנתי, אתה חושב שאני באמת ספיידרמן?" אמר והוריד את המסיכה. "זה פורים, תרגע בן־אדם, חשבתי שאתה מתבדח בעניין הזה." היו לו פנים של בחור תל־אביבי טיפוסי ועם זאת דומות להפליא לאלו של ריצ'רד פארקר. "ובאמת הייתי שם. בטנק, ליד שדה אברהם ויתד." התנצלתי, וסיפרתי לו על החתן שלי שנפל בעזה. הוא שיתף על מה שקרה באותו יום ארוך. ליוויתי אותו וכשהגענו לבניין שלו התנצלתי שוב. נפרדנו בחיבוק. הוא טיפס על הקיר ונכנס לביתו דרך החלון בקומה השנייה.

חפשו אותנו גם בפייסבוק:

/rsisim.magazine

**הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.
כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים
ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.**

מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין